



# MONITORUL OFICIAL

## AL

### ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 431

PARTEA I  
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 22 mai 2018

#### SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECRETE		
419.	— Decret privind supunerea spre ratificare Parlamentului a Acordului de parteneriat cuprinzător și consolidat dintre Uniunea Europeană și Comunitatea Europeană a Energiei Atomice și statele membre ale acestora, pe de o parte, și Republica Armenia, pe de altă parte, semnat la Bruxelles la 24 noiembrie 2017 .....	2
420.	— Decret privind conferirea Ordinului <i>Meritul Cultural</i> .....	2
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 36 din 30 ianuarie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 262 alin. (4) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență .....	3–5
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
344.	— Hotărâre pentru aprobarea amendamentului convenit între Guvernul României și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare prin schimbul de scrisori semnate la București la 10 octombrie 2017, 25 octombrie 2017 și, respectiv, 19 decembrie 2017, la Acordul de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare pentru finanțarea Proiectului privind reforma sistemului judiciar, semnat la București la 27 ianuarie 2006 .....	6–9
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
962.	— Ordin al ministrului transporturilor privind aprobarea hărților strategice de zgomot refăcute pentru Aeroportul Internațional Henri Coandă — București și pentru Aeroportul Internațional București Băneasa — Aurel Vlaicu .....	9
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE		
	Decizia nr. 27 din 16 aprilie 2018 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept) .....	10–16

**D E C R E T E**  
**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**

**D E C R E T**  
**privind supunerea spre ratificare Parlamentului a Acordului  
de parteneriat cuprinzător și consolidat dintre Uniunea  
Europeană și Comunitatea Europeană a Energiei Atomice  
și statele membre ale acestora, pe de o parte,  
și Republica Armenia, pe de altă parte,  
semnat la Bruxelles la 24 noiembrie 2017**

În temeiul prevederilor art. 91 alin. (1) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 19 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 590/2003 privind tratatele, la propunerea Guvernului, potrivit Hotărârii nr. E 60 din 3 mai 2018,

**Președintele României d e c r e t e a z ă:**

Articol unic. — Se supune spre ratificare Parlamentului Acordul de parteneriat cuprinzător și consolidat dintre Uniunea Europeană și Comunitatea Europeană a Energiei Atomice și statele membre ale acestora, pe de o parte, și Republica Armenia, pe de altă parte, semnat la Bruxelles la 24 noiembrie 2017, și se dispune publicarea prezentului decret în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI  
**KLAUS-WERNER IOHANNIS**

În temeiul art. 100 alin. (2) din  
Constituția României, republicată,  
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU  
**VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ**

București, 18 mai 2018.  
Nr. 419.

**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**

**D E C R E T**  
**privind conferirea Ordinului *Meritul Cultural***

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (1), ale art. 7 lit. A din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, republicată, precum și ale Legii nr. 8/2003 privind Ordinul *Meritul Cultural* și Medalia *Meritul Cultural*, cu modificările ulterioare, având în vedere propunerea ministrului culturii și identității naționale, cu prilejul împlinirii a 110 ani de la înființare, în semn de înaltă apreciere pentru competența și profesionalismul dovedite, de-a lungul timpului, în conservarea și promovarea patrimoniului cultural național, pentru implicarea activă în organizarea unor evenimente culturale de înaltă ținută,

**Președintele României d e c r e t e a z ă:**

Articol unic. — Se conferă Ordinul *Meritul Cultural* în grad de *Comandor*, categoria E „Patrimoniul cultural național”, Muzeului Național de Istorie Naturală „Grigore Antipa”.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI  
**KLAUS-WERNER IOHANNIS**

În temeiul art. 100 alin. (2) din  
Constituția României, republicată,  
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU  
**VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ**

București, 18 mai 2018.  
Nr. 420.

# DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

### DECIZIA Nr. 36

din 30 ianuarie 2018

#### referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 262 alin. (4) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan Sorin Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 262 alin. (4) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, excepție ridicată de Bela Bodoni în Dosarul nr. 2.277/308/2013 al Tribunalului Specializat Mureș și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.071D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece textul criticat prevede că hotărârea de deschidere a procedurii falimentului are ca efect suspendarea de drept a tuturor acțiunilor judiciare sau extrajudiciare, or, prin această suspendare, nu se pierde sau anulează automat dreptul creditorului, acesta, în cadrul procedurii insolvenței, beneficiind de toate mijloacele legale pentru realizarea dreptului său.

#### CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 12 aprilie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 2.277/308/2013, **Tribunalul Specializat Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 262 alin. (4) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență.**

5. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Bela Bodoni, cu ocazia soluționării apelului formulat împotriva unei sentințe pronunțate de Judecătoria Sighișoara, prin care a fost respinsă acțiunea civilă formulată, acțiune prin care s-a solicitat obligarea societății de asigurare la plata unei sume cu titlu de despăgubire, respectiv indemnizația de asigurare obligatorie de răspundere civilă auto (RCA).

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că, în ceea ce privește creanța sa, aceasta nu poate fi înscrisă în tabelul de creanțe decât sub condiție, deoarece, prin suspendarea judecării cauzei ca urmare a prevederilor criticate cu privire la falimentul societăților de asigurare/reasigurare, este lipsit de posibilitatea de a obține un titlu care să-i consfințească o creanță certă, lichidă și exigibilă pe care să o valorifice în procedura insolvenței. În acest context, precizează că pretenția sa la despăgubire nu întrunește nici condițiile de certitudine, lichiditate și exigibilitate cerute de lege

pentru a fi acoperită de Fondul de garantare a asiguraților prevăzut de Legea nr. 213/2015.

7. **Tribunalul Specializat Mureș** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat asupra unor critici de neconstituționalitate similare, raportate la soluția legislativă cuprinsă în cadrul normativ anterior, respectiv Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței. În acest sens, este menționată jurisprudența Curții Constituționale în materie. Totodată, față de criticile suplimentare formulate în contextul Legii nr. 213/2015 privind Fondul de garantare a asiguraților, se precizează că acest act normativ prevede o procedură special menită a proteja drepturile asiguraților în cazul falimentului societăților de asigurare ce nu poate fi influențată de suspendarea judecării cauzei (apelului) aflate pe rolul instanței.

8. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Guvernul**, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie și prevederile constituționale invocate, în contextul specific legislației aplicabile procedurilor de insolvență/faliment, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

10. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile criticate sunt constituționale, în raport de dispozițiile constituționale ale art. 21, întrucât, pe de o parte, suspendarea acțiunilor judiciare sau extrajudiciare nu înseamnă pierderea dreptului, iar pe de altă parte, accesul liber la justiție al creditorului nu este afectat, deoarece, în cadrul procedurii insolvenței, creditorii au la dispoziție toate mijloacele procedurale prevăzute de lege pentru realizarea drepturilor lor. În acest context se precizează că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are competența exclusivă de a stabili procedura de judecată, iar situația specifică avută în vedere la reglementarea procedurii insolvenței este în măsură să justifice instituirea unor norme de procedură speciale.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

#### CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 262 alin. (4) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 iunie

2014, care au următorul cuprins: „(4) *Hotărârea de deschidere a procedurii falimentului are ca efect suspendarea de drept a tuturor acțiunilor judiciare sau extrajudiciare și a măsurilor de executare silită îndreptate împotriva societății de asigurare/reasigurare debitoare. Creanțele pretinse în aceste procese se înregistrează la dosarul de faliment al tribunalului și se supun examinării și înscrierii lor în tabelul creanțelor, potrivit prezentei legi. Efectele procedurii de faliment asupra unui proces civil în curs privind un bun sau un drept de care a fost deposedată societatea de asigurare/reasigurare sunt reglementate de legea statului membru în care procesul este în curs.*”

14. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că noul cadru legislativ în materia insolvenței, pe de o parte, cuprinde procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, care erau legiferate anterior, în prima fază, prin Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, și, ulterior, prin Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din data de 21 aprilie 2006. Pe de altă parte, acesta cuprinde și unele proceduri de insolvență care aveau reglementări speciale în materia insolvenței societăților de asigurare/reasigurare și în materia instituțiilor de credit, respectiv Legea nr. 503/2004 privind redresarea financiară, falimentul, dizolvarea și lichidarea voluntară în activitatea de asigurări, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 453 din 23 iulie 2013, respectiv Ordonanța Guvernului nr. 10/2004 privind falimentul instituțiilor de credit, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 30 ianuarie 2004, la care s-a adăugat Legea nr. 381/2009 privind introducerea concordatului preventiv și mandatului ad-hoc, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 870 din data de 14 decembrie 2009.

16. Dispozițiile art. 262 alin. (4) din Legea nr. 85/2014, criticate în cauza de față, au preluat integral soluția legislativă cuprinsă în art. 45 alin. (4) din Legea nr. 503/2004, acesta din urmă fiind abrogat prin art. 344 lit.d) din Legea nr. 85/2014, potrivit căruia „*La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă: [...] lit. d) secțiunile 1, 2 și 3 ale capitolului III, capitolul IV și art. 83 din Legea nr. 503/2004 privind redresarea financiară, falimentul, dizolvarea și lichidarea voluntară în activitatea de asigurări, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 453 din 23 iulie 2013, cu modificările ulterioare*”.

17. Prevederile criticate fac parte, în prezent, din titlul II — *Procedura insolvenței, capitolul IV: Dispoziții privind falimentul societăților de asigurare/reasigurare*, art. 242—art. 272, secțiunea 1 — *Dispoziții generale*, subsecțiunea 2 — *Deschiderea procedurii falimentului. Efectele deschiderii procedurii* — din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență. Procedura falimentului, reglementată prin acest capitol, se aplică societăților de asigurare/reasigurare prevăzute de art. 2 din Legea nr. 32/2000 privind activitatea și supravegherea intermediarilor în asigurări și reasigurări, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din data de 10 aprilie 2000, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv cursurilor acestora cu sediul în străinătate, precum și cursurilor și filialelor societăților de asigurare din state terțe, care au sediul în România. Această procedură nu se aplică sucursalei unei societăți de asigurare/reasigurare sau a unei societăți mutuale dintr-un stat membru al Uniunii Europene, care a primit o autorizație de la autoritatea de supraveghere a statului membru de origine. Măsurile aplicate în cadrul procedurii falimentului reglementate de prezentul capitol urmăresc

protejarea intereselor legitime și a drepturilor creditorilor de asigurări [art. 243 din Legea nr. 85/2014]. De asemenea, se prevede că dispozițiile capitolului I, cu excepția celor cuprinse în secțiunea a 6-a, se vor aplica în mod corespunzător procedurii falimentului societăților de asigurare/reasigurare, cu derogările prevăzute în acest capitol. [art. 242 din Legea nr. 85/2014].

18. Cu privire la măsura privind suspendarea de drept a tuturor acțiunilor judiciare sau extrajudiciare și a măsurilor de executare silită îndreptate împotriva societății debitoare ca urmare a intrării sub incidența legii insolvenței, Curtea, spre exemplu, cu privire la art. 36 din Legea nr. 85/2006 a cărei soluție legislativă, în prezent, se regăsește la art. 75 alin. (1) din Legea nr. 85/2014, a arătat că această măsură se justifică prin natura specială a procedurii prevăzute de legislația în materia insolvenței, procedură care impune crearea unui cadru unitar, colectiv, consensual și egalitar în care creditorii unui debitor comun să își poată valorifica drepturile împotriva debitorului aflat în stare de insolvență. În aceste condiții, existența unor acțiuni paralele cu procedura concursuală prevăzută de lege ar produce incertitudine cu privire la masa credală, fapt ce ar face imposibilă evaluarea activului și pasivului averii debitorului, în vederea distribuirii rezultatului lichidării (în acest sens, a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 842 din 11 octombrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 832 din 11 decembrie 2012). Totodată, s-a reținut că, având în vedere că textul de lege criticat se referă la acțiuni judiciare, extrajudiciare sau de executare silită, pentru realizarea creanțelor asupra debitorului sau bunurilor sale, **fiind evident că numai acele acțiuni care tind la realizarea creanțelor, adică la îndestularea creditorilor, sunt susceptibile de a fi suspendate**, revine instanței de judecată competența și, în același timp, obligația de a analiza în ce măsură acțiunile aflate în curs de soluționare pe rolul instanței de judecată se circumscriu cerințelor cuprinse în dispozițiile criticate (a se vedea Decizia nr. 149 din 17 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 361 din 11 mai 2016, sau Decizia nr. 41 din 5 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 176 din 1 aprilie 2013).

19. Legea nr. 85/2014 introduce, în mod expres, și excepții de la această suspendare *de plano* a tuturor acțiunilor judiciare, extrajudiciare sau de executare silită, excepții care sunt cuprinse, spre exemplu, la art. 75 alin. (2) lit. a), potrivit căruia „*Nu sunt supuse suspendării de drept prevăzute la alin. (1): a) căile de atac promovate de debitor împotriva acțiunilor unui/unor creditor/creditori începute înaintea deschiderii procedurii și nici acțiunile civile din procesele penale îndreptate împotriva debitorului, sau la art. 75 alin. (3), potrivit căruia „nu sunt supuse suspendării prevăzute la alin. (1) acțiunile judiciare pentru determinarea existenței și/sau cuantumului unor creanțe asupra debitorului, născute după data deschiderii procedurii.*”

20. La art. 262 alin. (1)—(3) din Legea nr. 85/2014 se statuează că deschiderea procedurii falimentului împotriva societății de asigurare/reasigurare debitoare se dispune prin hotărârea judecătorului-sindic. Hotărârea de deschidere a procedurii falimentului are drept consecință retragerea de către Autoritatea de Supraveghere Financiară a autorizației de funcționare a societății de asigurare/reasigurare debitoare, dacă această măsură nu s-a dispus anterior pronunțării hotărârii. Lichidatorul judiciar va publica hotărârea judecătorului-sindic în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 453 din 23 iulie 2013, precum și în cel puțin două ziare de circulație națională. Odată cu publicarea, va comunica hotărârea atât autorității competente, cât și Fondului de garantare. Retragerea autorizației de funcționare nu împiedică lichidatorul judiciar sau orice altă persoană împuternicită în acest sens de către acesta să desfășoare unele dintre operațiunile de asigurare ale societății de asigurare/reasigurare debitoare, în măsura în care acest lucru

este necesar sau adecvat, în scopul finalizării procedurii de faliment. Aceste operațiuni se vor putea desfășura numai cu avizul prealabil al autorității competente. În acest context, creanțele de asigurări, constatate prin titluri executorii obținute **ulterior momentului pronunțării hotărârii de faliment**, se înregistrează la tribunal, sub sancțiunea decăderii din drept, **în termen de cel mult 10 zile de la data obținerii titlului**. Lichidatorul judiciar este obligat să verifice și, dacă este cazul, să înscrie aceste creanțe în tabelul creanțelor, cu respectarea ordinii de preferință și/sau a cauzelor de preferință legale ale acestora. În toate cazurile, **cererea de înregistrare a acestor creanțe nu poate fi depusă mai târziu de data întocmirii tabelului definitiv consolidat al creanțelor** [art. 262 alin. (5) din Legea nr. 85/2014]. Prin urmare, din evaluarea acestor prevederi legale, Curtea reține că dispozițiile art. 262 din Legea nr. 85/2014, în ceea ce privește creanțele de asigurări, își găsesc aplicarea în coroborare cu cele ale art. 75 alin. (2) din aceeași lege.

21. Ca atare, față de cele prezentate, raportate la speța dedusă judecătii, Curtea observă că prevederile art. 262 alin. (4) din Legea nr. 85/2014 **nu trebuie interpretate disparat**, ci trebuie avut în vedere, pe de o parte, art. 262 în integralitatea sa și, pe de altă parte, întreg cadrul legislativ în materie, respectiv, în mod concret, art. 242 din Legea nr. 85/2014, potrivit căruia prevederile capitolului I (din care fac parte și dispozițiile art. 75, care conțin și excepții de la procedura suspendării de drept a tuturor acțiunilor judiciare, extrajudiciare sau a măsurilor de executare silită pentru realizarea creanțelor asupra averii debitorului), cu excepția celor cuprinse în secțiunea a 6-a, se vor aplica în mod corespunzător procedurii falimentului societăților de asigurare/reasigurare, cu derogările prevăzute în acest capitol.

22. În acest context, în virtutea rolului activ al judecătorului, revine instanței de judecată competența și, în același timp, obligația de a analiza în ce măsură acțiunile aflate în curs de soluționare pe rolul său se circumscriu cerințelor cuprinse în dispozițiile criticate coroborate cu cadrul legislativ în materie.

23. În ceea ce privește invocarea în susținerea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 din Constituție, Curtea observă că, astfel cum s-a reținut în jurisprudența instanței de contencios constituțional în materia insolvenței, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are competența exclusivă de

a stabili procedura de judecată, iar situația specifică avută în vedere la reglementarea procedurii insolvenței a justificat instituirea unor norme de procedură speciale, fapt ce nu înseamnă, însă, că nu se asigură o garanție efectivă drepturilor creditorilor.

24. Față de acestea, se constată că, din examinarea prevederilor criticate, precum și având în vedere interpretarea logică și sistematică a tuturor prevederilor în materie, **nu se poate reține că art. 262 alin. (4) din Legea nr. 85/2014 este contrar principiului accesului liber la justiție**.

25. Distinct de acestea, Curtea observă că, potrivit art. 3 lit. i) din Legea nr. 503/2004 privind redresarea financiară, falimentul, dizolvarea și lichidarea voluntară în activitatea de asigurări, creanțele de asigurări sunt creanțele creditorilor de asigurări, care rezultă dintr-un contract de asigurare, inclusiv sumele rezervate pentru acești creditori atunci când unele elemente ale datoriei nu sunt cunoscute încă, fiind considerate creanțe de asigurări creanțele Fondului de garantare, precum și primele datorate de către societatea de asigurare/reasigurare debitoare, rezultate din încetarea ori, după caz, din anularea contractelor de asigurare sau operațiunilor efectuate, conform legii aplicabile acestora, înainte de intrarea în procedura falimentului.

26. Cu privire la Legea nr. 213/2015 privind Fondul de garantare a asiguraților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 550 din 24 iulie 2015, invocată de autorul excepției de neconstituționalitate, Curtea observă că, potrivit art. 14 din Legea nr. 213/2015, în vederea încasării indemnizațiilor/despăgubirilor, orice persoană care pretinde un drept de creanță de asigurări împotriva asigurătorului în faliment poate formula o cerere motivată în acest sens, adresată Fondului în termen de 90 de zile de la data **rămânerii definitive a hotărârii de deschidere a procedurii falimentului** sau de la data nașterii dreptului de creanță, atunci când acesta s-a născut ulterior. Pe măsura înregistrării și analizării cererilor de plată ale creditorilor de asigurări, împreună cu documentele anexate, se întocmește lista creditorilor de asigurări ale căror creanțe certe, lichide și exigibile urmează să fie plătite din disponibilitățile Fondului [art. 15 alin. (1) din Legea nr. 213/2015]. Ca atare, Curtea constată că există mecanisme legale de protecție a dreptului de creanță de asigurări împotriva asigurătorului în faliment.

27. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Bela Bodoni în Dosarul nr. 2.277/308/2013 al Tribunalului Specializat Mureș și constată că dispozițiile art. 262 alin. (4) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Specializat Mureș și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 30 ianuarie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE  
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,  
**Ionța Cochințu**

# HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

## GUVERNUL ROMÂNIEI

### HOTĂRĂRE

**pentru aprobarea amendamentului convenit între Guvernul României și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare prin schimbul de scrisori semnate la București la 10 octombrie 2017, 25 octombrie 2017 și, respectiv, 19 decembrie 2017, la Acordul de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare pentru finanțarea Proiectului privind reforma sistemului judiciar, semnat la București la 27 ianuarie 2006**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 5 alin. (2) din Legea nr. 205/2006 privind ratificarea Acordului de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare pentru finanțarea Proiectului privind reforma sistemului judiciar, semnat la București la 27 ianuarie 2006, cu completările ulterioare,

**Guvernul României** adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă amendamentul convenit între Guvernul României și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare prin schimbul de scrisori\*) semnate la București la 10 octombrie 2017, 25 octombrie 2017 și, respectiv, 19 decembrie 2017, la Acordul de

împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare pentru finanțarea Proiectului privind reforma sistemului judiciar, semnat la București la 27 ianuarie 2006, ratificat prin Legea nr. 205/2006, cu completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU  
**VASILICA-VIORICA DÂNCILĂ**

Contrasemnează:  
Ministrul finanțelor publice,  
**Eugen Orlando Teodorovici**  
Ministrul justiției,  
**Tudorel Toader**  
Ministrul afacerilor externe,  
**Teodor-Viorel Meleşcanu**

București, 16 mai 2018.  
Nr. 344.

\*) Traducere.

Reprezentanța Băncii Mondiale, România  
BANCA INTERNAȚIONALĂ PENTRU  
RECONSTRUCȚIE ȘI DEZVOLTARE  
ASOCIAȚIA INTERNAȚIONALĂ  
PENTRU DEZVOLTARE

Clădirea UTI, etaj 6,  
Str. Vasile Lascăr nr. 31,  
sectorul 2, 020492  
București, România

Tel.: (+4)021-201-0311  
Fax: (+4)021-201-0338

10 octombrie 2017

Excelenței Sale  
**Ionuț Mișa,**  
ministrul finanțelor publice  
Ministerul Finanțelor Publice  
București, România

Ref. — Proiectul Reforma sistemului judiciar  
Împrumut nr. 4.811—RO

**Anulare sumă rămasă netrasă și Închidere cont de împrumut**

Ne referim la Acordul de împrumut menționat mai sus („Acord”) dintre România („Împrumutatul”) și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare („Banca”), datat 27 ianuarie 2006.

După cum cunoașteți, data de închidere a contului de împrumut a fost 31 martie 2017, data-limită pentru transmiterea cererilor de tragere a fost 31 iulie 2017, iar data finală de eliberare a sumelor din împrumut a fost înregistrată de Bancă în

16 august 2017. Ca urmare, în conformitate cu prevederile secțiunii 7.03 din Condițiile generale, Banca anulează prin prezenta, cu data de 16 august 2017, suma netrasă din împrumut, respectiv 7.675.934,86 euro din contul împrumutului menționat mai sus. Contul împrumutului a fost închis la aceeași dată.

Am aprecia confirmarea de către dumneavoastră a primirii prezentei scrisori.

Cu stimă,  
**Tatiana Proskuryakova,**  
director de țară  
Reprezentanța Băncii Mondiale în România

Cc: Excelenței Sale Tudorel Toader,  
ministrul justiției, București, România

Domnului Attila György, secretar de stat  
Ministerul Finanțelor Publice, București, România

Doamnei Boni Cucu, director general  
Ministerul Finanțelor Publice, București, România

Doamnei Carmen Ghiță, șef serviciu  
Ministerul Finanțelor Publice, București, România

Domnului Frank Heemskerk, director executiv, Banca Mondială

ROMÂNIA  
MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE  
CABINET SECRETAR DE STAT

25 octombrie 2017

Către: Reprezentanța Băncii Mondiale în România  
Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare

Doamnei Tatiana Proskuryakova, director de țară

**Ref. Proiectul Reforma sistemului judiciar (împrumut BIRD nr. 4.811-RO)**  
**Anulare sumă rămasă netrasă și închidere cont împrumut**  
**Grafic de rambursare revizuit**

Stimată doamnă Proskuryakova,

Confirmăm primirea scrisorii dumneavoastră datată 10 octombrie 2017, referitoare la închiderea contului de împrumut aferent Proiectului menționat și anularea sumei netrase din împrumut, respectiv 7.675.934,86 euro, începând cu data de 16 august 2017.

În consecință, așteptăm transmiterea graficului de rambursare aferent Acordului de împrumut revizuit ca urmare a anulării sumei menționate.

Cu stimă,

**Attila György,**  
secretar de stat  
Ministerul Finanțelor Publice

Reprezentanța Băncii Mondiale, România  
 BANCA INTERNAȚIONALĂ PENTRU  
 RECONSTRUCȚIE ȘI DEZVOLTARE  
 ASOCIAȚIA INTERNAȚIONALĂ  
 PENTRU DEZVOLTARE

Clădirea UTI, etaj 6,  
 Str. Vasile Lascăr nr. 31,  
 sectorul 2, 020492  
 București, România

Tel.: (+4)021-201-0311  
 Fax: (+4)021-201-0338

19 decembrie 2017

Excelenței Sale **Ionuț Mișa**,  
 ministrul finanțelor publice  
 Ministerul Finanțelor Publice, București, România

Excelenței Sale **Tudorel Toader**,  
 ministrul justiției  
 Ministerul Justiției, București, România

Stimați domni miniștri,

**Ref. — Proiectul Reforma sistemului judiciar (împrumut nr. 4.811—RO)**

**Grafic de rambursare revizuit**

Referitor la corespondența noastră anterioară datată 25 octombrie 2017 cu privire la anulare și închidere cont împrumut aferent Acordului de împrumut nr. 4.811—RO, Proiectul Reforma sistemului judiciar (RSJ) atașăm la prezenta graficul de rambursare revizuit.

Cu stimă,  
 Tatiana Proskuryakova,  
 director de țară  
 Reprezentanța Băncii Mondiale în România

Cc: Domnului Ion Claudiu Teodorescu, secretar general  
 Ministerul Justiției, București, România

Domnului György Attila, secretar de stat  
 Ministerul Finanțelor Publice, București, România

Doamnei Boni Cucu, director general  
 Ministerul Finanțelor Publice, București, România

Doamnei Carmen Ghiță, șef serviciu  
 Ministerul Finanțelor Publice, București, România

Domnului Frank Heemskerk, director executiv  
 Banca Mondială

**BANCA INTERNAȚIONALĂ PENTRU RECONSTRUCȚIE ȘI DEZVOLTARE**

**Grafic de amortizare**

Sume în EUR

Țara RO-România  
 Împrumutat 8000008817 — MINISTERUL FINANȚELOR PUBLICE

Împrumut Nr. BIRD-48110  
 Tranșe Agregate: Nu

Sub-Împrumut Nr.: 48110-001 Dt EOP: 12/18/2017  
 Moneda: EUR

Prima Scadență: 15/08/2011  
 Ultima Scadență: 15/02/2023

Data scadenței	Inițial	Total ajustări	Scadența revizuită
15/08/2011	4.585.000,00	0,00	4.585.000,00
15/02/2012	4.585.000,00	0,00	4.585.000,00
15/08/2012	4.585.000,00	0,00	4.585.000,00
15/02/2013	4.585.000,00	0,00	4.585.000,00
15/08/2013	4.585.000,00	0,00	4.585.000,00
15/02/2014	4.585.000,00	0,00	4.585.000,00



Data scadenței	Inițial	Total ajustări	Scadența revizuită
15/08/2014	4.585.000,00	0,00	4.585.000,00
15/02/2015	4.585.000,00	0,00	4.585.000,00
15/08/2015	4.585.000,00	0,00	4.585.000,00
15/02/2016	4.585.000,00	0,00	4.585.000,00
15/08/2016	4.585.000,00	0,00	4.585.000,00
15/02/2017	4.585.000,00	0,00	4.585.000,00
15/08/2017	4.585.000,00	0,00	4.585.000,00
15/02/2018	4.585.000,00	-698.366,13	3.886.633,87
15/08/2018	4.585.000,00	-698.366,13	3.886.633,87
15/02/2019	4.585.000,00	-698.366,13	3.886.633,87
15/08/2019	4.585.000,00	-698.366,13	3.886.633,87
15/02/2020	4.585.000,00	-698.366,13	3.886.633,87
15/08/2020	4.585.000,00	698.366,13	3.886.633,87
15/02/2021	4.585.000,00	-698.366,13	3.886.633,87
15/08/2021	4.585.000,00	-698.366,13	3.886.633,87
15/02/2022	4.585.000,00	-698.366,13	3.886.633,87
15/08/2022	4.585.000,00	-698.366,13	3.886.633,87
15/02/2023	4.545.000,00	-692.273,56	3.852.726,44
<b>Total:</b>	<b>110.000.000,00</b>	<b>-7.675.934,86</b>	<b>102.324.065,14</b>

## ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

### ORDIN

#### privind aprobarea hărților strategice de zgomot refăcute pentru Aeroportul Internațional Henri Coandă — București și pentru Aeroportul Internațional București Băneasa — Aurel Vlaicu

Luând în considerare Referatul Direcției transport aerian nr. 10.342 din 4 aprilie 2018, având în vedere dispozițiile art. 10 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 321/2005 privind evaluarea și gestionarea zgomotului ambiant, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. III lit. a) din Hotărârea Guvernului nr. 944/2016 pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 321/2005 privind evaluarea și gestionarea zgomotului ambiant, în temeiul prevederilor art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 21/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, cu modificările și completările ulterioare,

**ministrul transporturilor** emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă hărțile strategice de zgomot refăcute de către Compania Națională „Aeroporturi București” pentru aeroporturile internaționale Henri Coandă — București și București Băneasa — Aurel Vlaicu, prevăzute în anexa\*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Compania Națională „Aeroporturi București” are obligația revizuirii planurilor de acțiune pentru prevenirea și reducerea zgomotului ambiant la aeroporturile internaționale Henri Coandă — București și București Băneasa — Aurel Vlaicu, în conformitate cu prevederile legale.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul transporturilor,  
**Lucian Șova**

București, 11 mai 2018.  
Nr. 962.

\*) Anexa nu poate fi publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, din motive de natură tehnico-redacțională, respectiv datorită complexității acesteia, fiind disponibilă în format electronic pe pagina de internet a Companiei Naționale „Aeroporturi București”, [www.bucharestairports.ro](http://www.bucharestairports.ro)

# ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

## DECIZIA Nr. 27

din 16 aprilie 2018

Dosar nr. 95/1/2018

Gabriela Elena Bogasiu — vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului  
 Lavinia Curelea — președintele delegat al Secției I civile  
 Eugenia Voicheci — președintele Secției a II-a civile  
 Andreia Liana Constanda — judecător la Secția I civilă  
 Carmen Georgeta Negrilă — judecător la Secția I civilă  
 Mihaela Paraschiv — judecător la Secția I civilă  
 Carmen Elena Popoiag — judecător la Secția I civilă  
 Nina Ecaterina Grigoraș — judecător la Secția I civilă  
 Veronica Magdalena Dănăilă — judecător la Secția a II-a civilă  
 Ianina Blandiana Grădinaru — judecător la Secția a II-a civilă  
 Iulia Petronela Nițu — judecător la Secția a II-a civilă  
 Nicoleta Țândăreanu — judecător la Secția a II-a civilă  
 Valentina Vrabie — judecător la Secția a II-a civilă

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, învestit cu soluționarea Dosarului nr. 95/1/2018, a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27<sup>5</sup> alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Elena Adriana Stamatescu, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27<sup>6</sup> din Regulament.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia — Secția a II-a civilă, în Dosarul nr. 6.273/85/2013/a1, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: „*dacă în categoria persoanelor vizate de art. 4 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 privind asigurarea respectării drepturilor de proprietate industrială, aprobată cu modificări prin Legea nr. 280/2005, cu modificările și completările ulterioare (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005), sunt incluși doar titularii dreptului de proprietate industrială, adică titularii brevetului de invenție sau în această categorie se includ și inventatorii, chiar și în situația în care aceștia nu întrunesc calitatea cumulativă de titular al dreptului de proprietate industrială*”.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; părțile au depus, prin avocat, puncte de vedere asupra chestiunii de drept; punctul de vedere al apelantei-debitoare a fost depus cu depășirea termenului de 15 zile prevăzut de lege.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

### I. Titularul și obiectul sesizării

1. Curtea de Apel Alba Iulia — Secția a II-a civilă a dispus, prin Încheierea din 5 decembrie 2017, în Dosarul nr. 6.273/85/2013/a1, aflat pe rolul acestei instanțe, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept menționată.

2. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 12 ianuarie 2018, cu nr. 95/1/2018, termenul pentru soluționarea dosarului fiind stabilit la 16 aprilie 2018.

### II. Norma de drept intern ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

3. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 privind asigurarea respectării drepturilor de proprietate industrială, aprobată cu modificări prin Legea nr. 280/2005, cu modificările și completările ulterioare

Art. 4. — „*Au calitatea de a cere aplicarea măsurilor, procedurilor și repararea daunelor următoarele persoane: (...) c) persoanele titulare ale unui drept de proprietate industrială protejat printr-un brevet de invenție acordat de statul român și succesorii lor în drept, deținut în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, cărora le-au fost încălcate drepturile patrimoniale conferite de brevet prin exploatarea invenției în mod abuziv, fără consimțământul titularului sau prin orice fapte de încălcare a drepturilor acestuia.*”

### III. Expunerea succintă a procesului

4. Obiectul Dosarului nr. 6.237/85/2013/a1 al Tribunalului Sibiu îl constituie procedura insolvenței deschisă împotriva debitoarei S.C. X — S.A. Sibiu, ce se derulează conform prevederilor Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 85/2006*)<sup>1</sup>. În cadrul acestei proceduri, contestatorul Y a formulat o cerere de admitere a creanței, întemeiată pe dispozițiile art. 64 din Legea nr. 85/2006.

5. Anterior, apelantul-contestator sesizase, la 22 noiembrie 2011, Tribunalul București cu o acțiune în pretenții întemeiată pe dispozițiile art. 4 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005. Acțiunea face obiectul Dosarului nr. 73.453/3/2011, judecata fiind suspendată de drept, în temeiul art. 36 din Legea nr. 85/2006, ca urmare a deschiderii procedurii insolvenței împotriva debitoarei S.C. X — S.A. Sibiu. Suspendarea a fost constatată de Tribunalul București la 11 decembrie 2013 și a fost menținută până în prezent.

<sup>1</sup> Abrogată prin Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare.

6. În aceste condiții, contestatorul a urmat calea participării la procedura insolvenței, prin formularea cererii de înscriere a creanței la data de 13 noiembrie 2013, creanța urmând a fi verificată în Dosarul nr. 6.273/85/2013 al Tribunalului Sibiu, conform prevederilor art. 66—73 din Legea nr. 85/2006.

7. Ca urmare a neînscriserii creanței, ca rezultat al verificării făcute de administratorul judiciar al debitoarei, acesta a formulat contestație conform art. 73 din Legea nr. 85/2006, soluționată prin Sentința nr. 175 din 6 martie 2017, pronunțată de judecătorul sindic din cadrul Tribunalului Sibiu, în Dosarul nr. 6.273/85/2013/a1.

8. Împotriva acestei sentințe au declarat apel atât contestatorul, cât și debitoarea.

9. Prin motivele de apel, debitoarea a invocat, pe lângă alte critici, excepția lipsei calității procesuale active, motivată de faptul că nu sunt întrunite condițiile de aplicare a dispozițiilor art. 4 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005. Destinatarii normei sunt persoanele titulare ale unui drept de proprietate industrială, în sfera cărora nu sunt incluși inventatorii, cu atât mai mult cu cât contestatorul din cauză pretinde drepturi bănești cu titlu de despăgubiri convenite în temeiul Legii nr. 64/1991 privind brevetele de invenție, republicată (*Legea nr. 64/1991*).

10. La data de 2 octombrie 2017 apelanta-debitoare a formulat cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept privind calitatea procesuală activă a persoanelor ce pot promova acțiuni, inclusiv cereri de înscriere la masa credală și pot solicita daune, în baza repunerii în termen prevăzute de Legea nr. 214/2008 pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2005 privind asigurarea respectării drepturilor de proprietate industrială (*Legea nr. 214/2008*), respectiv dacă în categoria titularilor cererilor reglementate de art. 4 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 sunt incluși și inventatorii sau calitatea procesuală activă este limitată la titularii brevetului de invenție.

11. La termenul de judecată din 5 decembrie 2017, Curtea de Apel Alba Iulia — Secția a II-a civilă a pus în discuție admisibilitatea sesizării instanței supreme cu pronunțarea unei hotărâri prin care să dea o rezolvare de principiu chestiunii de drept arătate.

12. Prin încheierea pronunțată la această dată, sesizarea a fost considerată admisibilă, iar în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă, s-a dispus suspendarea judecării.

#### IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

13. Prin Încheierea pronunțată la 5 decembrie 2017, Curtea de Apel Alba Iulia — Secția a II-a civilă a constatat admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, determinată de următoarele argumente:

— de lămurirea modului de interpretare/aplicare a dispozițiilor art. 4 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât apelantul-contestator își întemeiază creanța, a cărei realizare o solicită în cadrul procedurii insolvenței ce se derulează împotriva debitoarei, pe aceste dispoziții legale. Creanța este constituită din daune rezultate din încălcarea drepturilor patrimoniale conferite de brevetele de invenție.

Contestatorul justifică existența dreptului material la acțiune prin aplicarea dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 214/2008.

De lămurirea dispozițiilor art. 4 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 depinde stabilirea calității contestatorului de persoană îndreptățită la repararea prejudiciului și, pe cale de consecință, depinde și stabilirea vocației acestuia de a participa la procedura insolvenței în calitate de creditor.

— problema de drept enunțată este nouă deoarece, prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre, astfel cum rezultă din centralizatorul hotărârilor prealabile și lista dosarelor și sesizărilor prealabile în materie civilă;

— problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate la data de 5 decembrie 2017.

#### V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

14. Apelanta-debitoare S.C. X — S.A. Sibiu, prin administrator judiciar, a susținut că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 transpune în legislația română Directiva 2004/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004, referitoare la respectarea drepturilor de proprietate intelectuală (*Directiva 2004/48/CE*) care, prin art. 4 lit. a), califică și dă prerogativa titularilor dreptului de proprietate intelectuală de a promova acțiuni și cereri prin care să își valorifice aceste drepturi.

Prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 214/2008, s-a precizat în mod expres care este calitatea persoanelor care pot să pretindă aceste drepturi, respectiv titularii ai unor drepturi de proprietate intelectuală sau succesori ai acestora.

La dosar a depus decizii ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțate în acest tip de spețe, prin care s-a reținut că în categoria titularilor unui drept de proprietate industrială nu intră inventatorii, calitate pe care o deține apelantul-contestator în prezenta cauză.

Înalta Curte de Casație și Justiție precizează aproape constant că, în această calitate, se pot încadra doar titularii unui brevet de invenție acordat în perioada regimului comunist și care nu au reușit să își protejeze sau să își valorifice drepturile în această perioadă.

Calitatea de inventator a apelantului-contestator nu îl include în categoria titularilor de brevet.

Legea incidentă de la momentul respectiv — Legea nr. 62/1974 privind invențiile și inovațiile (*Legea nr. 62/1974*) — preciza la art. 14 lit. c) că brevetul de invenție poate fi deținut inclusiv de către autori individuali sau în colectiv, în cazul altor invenții decât cele făcute pentru unitatea în care lucrau inventatorii. Astfel, cadrul normativ anterior anului 1989 dădea posibilitatea ca în categoria titularilor de brevete de invenție să fie incluse și persoane fizice.

15. Apelantul-contestator, prin avocat, a susținut că nu se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, față de faptul că această cerere își are izvorul în excepția lipsei calității procesuale active, excepție care este nelegală și nu este motivată în drept. Solicită a se avea în vedere că nu este vorba despre o problemă de drept care să impună o dezlegare prin pronunțarea unei hotărâri prealabile.

16. După comunicarea raportului întocmit de judecătorii-raportori, apelanta-debitoare a formulat, prin avocat, un punct de vedere asupra chestiunii de drept, cu depășirea termenului de 15 zile prevăzut de art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă.

17. Apelantul-contestator a formulat în termen legal, prin avocat, un punct de vedere, prin care a susținut că instanța de apel a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție înainte de a se pronunța asupra excepțiilor invocate pentru prima dată de debitoare prin cererea de apel, așa cum avea obligația, potrivit dispozițiilor art. 248 din Codul de procedură civilă. Susține că toate aceste excepții au fost invocate tardiv și sunt neîntemeiate, astfel încât soluționarea lor ar fi făcut inutilă continuarea procesului și sesizarea instanței supreme.

De asemenea a apreciat că excepția lipsei calității procesuale active nu a fost invocată în mod legal, prin întâmpinarea la cererea de chemare în judecată și nici nu a fost motivată în drept. Prin urmare, încheierea de sesizare este nelegală, nefiind rezultatul judecării apelului.

Invocă, totodată, împrejurarea că din documentele transmise de Curtea de Apel Alba Iulia rezultă existența a două încheieri de ședință din data de 5 decembrie 2017, cu conținut diferit, în încheierea de sesizare modificându-se susținerile părților, precum și obiectul sesizării. De aceea, solicită să se constate nulitatea absolută a actului de sesizare, prin care i-au fost încălcate drepturile prevăzute de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Asupra problemei de drept solicită ca, în situația în care Înalta Curte de Casație și Justiție se va pronunța cu privire la chestiunea de drept invocată, să se ia act de argumentele sale juridice dezvoltate prin cerere și să se constate că destinatarii prevederilor art. 4 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 sunt doar inventatorii, deoarece doar autorilor invenției le-au fost încălcate drepturile de proprietate în mod abuziv, în calitate de titulari ai acestor drepturi, iar nu titularilor brevetului, care au dobândit această calitate în mod nelegal.

**VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept**

18. Completul de judecată investit cu soluționarea apelurilor în Dosarul nr. 6.273/85/2013/a1 a apreciat că dispozițiile art. 4 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 circumscriu în categoria persoanelor îndreptățite la a solicita aplicarea măsurilor, procedurilor și recuperarea daunelor doar pe titularii unui drept de proprietate industrială protejat printr-un brevet de invenție. Aceste persoane nu pot fi decât titularii brevetului de invenție cărora le-au fost încălcate drepturile patrimoniale conferite de brevet, prin exploatarea în mod abuziv, fără consimțământul titularului sau prin orice faptă de încălcare a drepturilor acestuia.

19. Textul legal face referire expresă la persoanele titulare ale dreptului de proprietate industrială. Prejudiciul care este supus reparării este definit ca fiind rezultatul încălcării drepturilor patrimoniale conferite de brevet prin exploatarea invenției fără consimțământul titularului brevetului.

20. Inventatorul care nu este și titularul brevetului de invenție nu poate fi încadrat în categoria persoanelor prevăzute de art. 4 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005, în forma introdusă și completată prin Legea nr. 214/2008.

**VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie**

21. Instanțele au comunicat două puncte de vedere exprimate de judecători, după cum urmează:

22. În categoria persoanelor vizate de art. 4 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 nu pot fi incluși decât titularii brevetului de invenție, nu și inventatorii, potrivit prevederilor exprese ale textului de lege.

În acest sens au opinat judecătorii din următoarele instanțe: Curtea de Apel Alba Iulia — instanța de trimitere (judecătorii

Secției a II-a civile, în majoritate); Curtea de Apel Brașov (magistrații Secției I civile); Curtea de Apel Galați (judecătorii Secției I civile a Curții, respectiv ai Tribunalului Galați); Curtea de Apel Ploiești (judecătorii Secției I civile a Tribunalului Dâmbovița, în majoritate); Curtea de Apel București (magistrații din cadrul Tribunalului Ialomița, Ilfov și Teleorman).

23. Au calitatea de a cere aplicarea măsurilor, procedurilor și repararea daunelor atât titularul dreptului de proprietate industrială, cât și inventatorul — titular al unui drept de proprietate industrială dovedit cu certificatul de inventator.

În acest sens au opinat judecătorii din următoarele instanțe: Curtea de Apel București (judecătorii Secției a IV-a civile) și Curtea de Apel Suceava.

24. Judecătorii din cadrul Secțiilor a III-a, a IV-a și a V-a civile ale Tribunalului București au exprimat ambele puncte de vedere menționate în sesizare, atașând două hotărâri judecătorești.

Din cuprinsul acestora rezultă că litigiul finalizat prin Sentința nr. 318 din 18 martie 2014 a Tribunalului București — Secția a IV-a civilă (definitivă prin Decizia nr. 172 din 21 martie 2017 a Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă) a fost inițiat de către o persoană ce întrunea atât calitatea de autor al invenției, cât și pe cea de titular al brevetului, în timp ce în litigiul finalizat prin Sentința nr. 351 din 14 martie 2017 a Tribunalului București — Secția a IV-a civilă (definitivă prin Decizia nr. 236 din 28 februarie 2018 a Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă), acțiunea introdusă de către inventator a fost respinsă ca fiind formulată împotriva unor persoane fără calitate procesuală pasivă.

25. Celelalte curți de apel nu au identificat practică judiciară în materie și nici nu au exprimat opinii teoretice.

**26. Înalta Curte de Casație și Justiție**

Secția I civilă a comunicat că din hotărârile pronunțate în această materie se conturează opinia potrivit căreia dispozițiile art. 4 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 privesc doar persoanele titulare ale unui drept de proprietate industrială protejat printr-un brevet de invenție.

Au fost atașate deciziile nr. 5.639 din 21 septembrie 2012, nr. 890 din 18 martie 2014 și nr. 1.060 din 16 iunie 2017. S-a apreciat că ar putea prezenta interes și deciziile nr. 1.901 din 13 iunie 2014 și nr. 5.638 din 21 septembrie 2012, în care, analizând chestiunea prescripției, instanța a dezlegat și problema persoanelor cărora le sunt aplicabile dispozițiile legale în discuție.

**27. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție** a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu s-a verificat și nici nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

**VIII. Jurisprudența Curții Constituționale**

28. În urma verificărilor efectuate se constată că instanța de contencios constituțional s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 4 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005, prin Decizia nr. 213 din 15 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 14 aprilie 2011, prin care a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate.

29. De asemenea, prin Decizia nr. 1.437 din 25 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 901 din 20 decembrie 2011, a fost respinsă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Legea nr. 214/2008 pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2005 privind asigurarea respectării drepturilor de proprietate industrială.

**IX. Raportul asupra chestiunii de drept**

30. Prin raportul întocmit, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, judecătorii-raportori au apreciat că nu sunt întrunite, în mod cumulativ, cerințele prevăzute de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită nefiind nouă. De aceea, au opinat pentru respingerea sesizării, ca inadmisibilă.

**X. Înalta Curte de Casație și Justiție**

31. Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

*Asupra admisibilității sesizării*

32. Cu titlu prealabil trebuie precizat că, prin punctul de vedere exprimat în condițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, apelantul-contestator a invocat nulitatea actului de sesizare (punctul 17 din prezenta decizie).

33. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept observă că aspectul învederat excedează limitele procedurii declanșate în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, presupunând verificări de competența instanței de trimitere.

34. Pe de altă parte, procedura de față nu este compatibilă cu dispozițiile art. 245—248 din Codul de procedură civilă privind excepțiile procesuale, fiind aplicabile strict dispozițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, potrivit cărora punctul de vedere al părților poate viza doar chestiunea de drept supusă judecării.

35. Prin întrebarea adresată Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanța de trimitere solicită a se clarifica dacă în categoria persoanelor vizate de art. 4 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 sunt incluși doar titularii brevetului de invenție sau și inventatorii, chiar în situația în care aceștia nu întrunesc calitatea cumulativă de titulari ai brevetului de invenție.

36. În privința obiectului și a condițiilor sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, legiuitorul, în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, instituie o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea acestei proceduri, condiții care se impun a fi întrunite în mod cumulativ, respectiv:

- existența unei cauze în curs de judecată;
- cauza care face obiectul judecării să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza în ultimă instanță;
- ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;
- chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate;
- Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept, iar aceasta să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

*Analiza condițiilor de admisibilitate relevă următoarele:*

37. Primele două condiții sunt îndeplinite, întrucât cauza în care s-a ivit chestiunea de drept se află în curs de judecată pe rolul unei instanțe investite cu soluționarea apelurilor împotriva hotărârii judecătorului sindic pronunțate asupra contestației creditorului vizând neînscrisura creanței ca urmare a verificării făcute de administratorul judiciar al debitoarei.

38. În conformitate cu prevederile art. 8 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, aplicabilă în cauză, „Curtea de apel va fi instanța de apel pentru hotărârile pronunțate de judecătorul-sindic în temeiul art. 11. Hotărârile curții de apel sunt definitive.” De asemenea,

art. 12 alin. (1) din aceeași lege prevede că „Hotărârile judecătorului-sindic sunt executorii și pot fi atacate, separat, numai cu apel.”

39. Pe acest temei, decizia de apel ce urmează a fi pronunțată este definitivă, nefiind supusă recursului, prin raportare și la dispozițiile art. 483 alin. (2) teza ultimă din Codul de procedură civilă, astfel încât instanța de trimitere soluționează cauza de față în ultimă instanță.

40. În ceea ce privește condiția legăturii cu cauza a chestiunii de drept se observă că, prin motivele de apel, debitoarea a invocat excepția lipsei calității procesuale active din perspectiva neîntrunirii condițiilor de aplicare în cauză a dispozițiilor art. 4 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005.

41. În acest context și ținând cont de împrejurarea că revine instanței de trimitere să aprecieze limitele efectului devolutiv al apelului, iar instanța a considerat că de lămurirea modului de interpretare/aplicare a dispozițiilor legale în discuție depinde soluționarea pe fond a cauzei, urmează a se reține că, pentru aprecierea condiției legăturii cu cauza, este suficientă întrebarea din sesizare interesează soluționarea apelului, astfel încât această condiție se consideră a fi îndeplinită.

*În ceea ce privește condiția noutății se constată următoarele:*

42. Din conținutul sesizării reiese că instanța de trimitere a apreciat că este îndeplinită condiția ca problema de drept să aibă caracter de noutate, deoarece asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat anterior în procedura prevăzută de art. 519 din Codul de procedură civilă, iar problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

43. Condiția noutății unei chestiuni de drept nu poate fi însă analizată din perspectiva enunțată de către instanța de trimitere, ce evocă o condiție distinctă de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile. În mod constant, în jurisprudența sa, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a verificat noutatea independent de aprecierea condiției privind statuarea anterioară a instanței supreme asupra chestiunii de drept și a faptului că aceasta nu face obiectul unui recurs în interesul legii aflat în curs de soluționare.

44. Analiza noutății chestiunii de drept trebuie raportată la scopul declanșării mecanismului de unificare a practicii judiciare prevăzut de art. 519 din Codul de procedură civilă, ce rezidă în preîntâmpinarea apariției unei practici neunitare la nivelul instanțelor judecătorești (control *a priori*), spre deosebire de mecanismul presupus de recursul în interesul legii, ce are menirea de a înlătura o astfel de practică neunitară deja intervenită (control *a posteriori*).

45. Din acest punct de vedere, noutatea nu poate fi desprinsă de aptitudinea normei a cărei interpretare se urmărește, de a genera practică judiciară în curs de formare, deci posibil a fi orientată, anterior dezvoltării sale, printr-o dezlegare de principiu a unei chestiuni de drept.

46. Acest potențial este evident în ipoteza unui act normativ nou-intrat în vigoare, însă nu poate fi negat *de plano* doar pe criteriul vechimii, dacă respectiva chestiune de drept nu a mai fost dedusă judecării anterior, astfel încât instanțele nu i-au dat, încă, o anumită interpretare și aplicare la nivel jurisprudențial ori dacă eventuala modificare a contextului legislativ prefigurează o nouă abordare a chestiunii de drept și impune reinterpretarea normei de drept analizate.

47. Ca atare, caracterul de noutate se pierde, iar cerința de admisibilitate nu este, astfel, îndeplinită, pe măsură ce

chestiunea de drept a primit o dezlegare din partea instanțelor, în urma unei interpretări adecvate, în timp ce opiniile jurisprudențiale nu pot constitui temei declanșator al mecanismului pronunțării unei hotărâri prealabile.

48. În situația în care ar exista hotărâri judecătorești care să fi soluționat diferit, în mod constant, o problemă de drept, într-o anumită perioadă de timp, mecanismul legal de unificare a practicii judiciare ar fi cel al recursului în interesul legii, iar nu pronunțarea unei hotărâri prealabile.

49. În același timp, însă, nu este relevant în sine numărul hotărârilor judecătorești identificate a fi fost pronunțate în legătură cu respectiva chestiune de drept, întrucât nu se poate prezuma că inconsistența jurisprudenței existente indică în mod neechivoc o practică în curs de formare, astfel încât să fie necesar un control *a priori* al legii pentru preîntâmpinarea apariției unei practici neunitare. Amploarea jurisprudenței dintr-o anumită perioadă de timp este determinată de mai mulți factori, obiectivi și/sau subiectivi, a căror incidență nu poate împiedica constatarea că instanțele au avut ocazia să se pronunțe chiar asupra chestiunii de drept și, deci, concluzia că nu este întrunită cerința noutății chestiunii de drept, după cum se va arăta în continuare.

50. Prin prisma celor anterior expuse se reține că prevederile art. 4 lit. c) au fost introduse în corpul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2005 prin Legea nr. 214/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 729 din 28 octombrie 2008 și care a intrat în vigoare în termen de 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform art. III din lege.

51. Instanțele de judecată au fost investite cu cereri întemeiate pe dispozițiile art. 4 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005, formulate de către autori de invenții brevetate de statul român sau de către succesorii lor în drept, brevetele fiind deținute în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

52. Cererile au avut ca obiect repararea prejudiciului rezultat din încălcarea drepturilor patrimoniale recunoscute autorului invenției prin legile adoptate în materie, în ipoteza în care inventatorul nu este el însuși titularul brevetului, ca urmare a cesiunii operate în favoarea statului. Reclamantul a pretins că încălcarea decurge din neacordarea drepturilor bănești convenite în calitate de autor al invenției, în perioada de referință 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

53. La nivelul instanțelor judecătorești s-au pronunțat încă din anul 2012 decizii relevante (menționate la pct. VII din prezenta decizie), după cum urmează:

54. Prin Decizia nr. 5.639 din 21 septembrie 2012, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă a constatat că instanțele de fond în mod corect au stabilit premisele soluționării cauzei, în sensul că autorul unei invenții care nu este și titularul brevetului de invenție nu este titular de drepturi de proprietate industrială, accepțiunea de drept de proprietate fiind atrasă și acceptată în doctrină în legătură directă cu dreptul de exploatare exclusivă a invenției sau monopolul de exploatare a invenției. Emiterea brevetului îi conferă inventatorului drepturi morale personale nepatrimoniale, dar și drepturi patrimoniale în condițiile, limitele și durata prevăzute de lege (dreptul la recompensă). Aceste din urmă drepturi patrimoniale ale inventatorului care nu este deținătorul titlului de protecție nu au legătură, însă, cu cele ale titularului de brevet decurgând din exploatarea invenției; în plus, aceste drepturi patrimoniale ale inventatorului nu au o existență de sine stătătoare, ci sunt accesorii brevetului, cu excepția celor morale (drept personal, exclusiv, inalienabil și imprescriptibil).

Așadar, analizându-se aplicarea dispozițiilor art. 4 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005, s-a constatat că recurentul-reclamant nu se încadrează în termenii normei, întrucât acesta a fost autor al invenției, iar nu titular al brevetului, ceea ce infirmă calitatea lui de titular al unui drept de proprietate industrială (titularul brevetului a fost o întreprindere de stat, antecesoarea intimă a părâtei din cauză).

S-a apreciat că, față de constatarea neîntrunirii uneia dintre condițiile de aplicabilitate a normei, este de prisos evaluarea celorlalte cerințe cumulative — exploatarea abuzivă a invenției, fără consimțământul titularului sau prin orice fapte de încălcare a drepturilor acestuia.

55. Prin decizia nr. 1.060 din 16 iunie 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă a menținut soluția de respingere a cererii de chemare în judecată pentru lipsa calității procesuale active, față de intenția legiuitorului la edictarea normei.

S-a arătat că expunerea de motive a proiectului Legii nr. 214/2008, prin care a fost introdus art. 4 lit. c) în cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2005, permite clarificarea înțelesului acestui text ca referindu-se exclusiv la încălcarea drepturilor patrimoniale ce revin titularului de brevet, respectiv a dreptului de a interzice exploatarea invenției de către terți și de a fi remunerat corespunzător.

Analogia făcută în fundamentarea actului normativ cu legislația din materia proprietății imobiliare, care permite restituirea proprietăților imobiliare confiscate în mod abuziv în perioada de după 6 martie 1945 până la data de 22 decembrie 1989, relevă caracterul reparator al Legii nr. 214/2008 pentru prejudiciul creat prin confiscarea abuzivă a proprietății.

Tot legiuitorul a explicat în expunerea de motive ce înțelege prin acte ale statului față de autorii de invenții, asimilate confiscării abuzive a proprietății, arătând că este vorba despre măsuri prin care „regimul comunist din România a încălcat prevederile internaționale privind dreptul exclusiv al titularului de brevet asupra invenției brevetate și principiul tratamentului egal al tuturor titularilor de brevet prevăzut în Convenția de la Paris privind proprietatea industrială din 20 martie 1883 (...)”. Asemenea măsuri, potrivit legiuitorului din 2008, au fost „impunerea de cesiune obligatorie către Statul Român (Legea nr. 62/1974) sau prin alte mijloace abuzive de valorificare de către acesta a unor invenții fără acordul legal al titularilor de brevet sau al succesivilor în drepturi ai acestora”.

În contextul în care cadrul legislativ de la momentul deținerii brevetului (în perioada 1945—1989) nu permitea valorificarea efectivă a drepturilor patrimoniale ale titularului de brevet, în sensul autorizării exploatării invenției și al unei despăgubiri corespunzătoare — exemple în acest sens fiind prevederile art. 29, art. 32, art. 35 și art. 46 din Legea nr. 62/1974 —, legiuitorul din 2008 a urmărit, așadar, tocmai crearea unui asemenea cadru, beneficiarul legii fiind titularul de brevet lipsit de posibilitatea legală de exercitare a drepturilor sale patrimoniale.

În categoria beneficiarilor legii intră fără echivoc persoana fizică sau juridică menționată în brevet ca având calitatea de titular al acestuia, indiferent dacă persoana fizică era sau nu autorul invenției.

Înalta Curte de Casație și Justiție a conchis că, din moment ce norma se referă la încălcarea drepturilor patrimoniale prin „exploatarea invenției în mod abuziv, fără consimțământul titularului”, nu este vizat autorul invenției, care, potrivit reglementărilor în vigoare la data deținerii brevetului, nu avea dreptul patrimonial de a consimți la folosirea invenției de către terți, precum titularul de brevet — și, de altfel, nu are un

asemenea drept nici în actuala reglementare —, ci doar dreptul de a fi recompensat cu sume de bani pentru aplicarea invenției.

Cu toate că s-ar putea pune problema dacă a fost avut în vedere însuși autorul invenției, atunci când nu a fost menționat ca titular, dar a fost privat în mod abuziv de calitatea de titular al brevetului — în mod evident, la data acordării brevetului —, s-a constatat că această ipoteză nu interesează în cauză, deoarece reclamantul nu a pretins că ar fi fost îndreptățit la statutul de titular al brevetului și, astfel, ar fi fost privat de dreptul de autorizare a folosirii invenției și de remunerare în această calitate, ci doar că nu a fost recompensat, în calitate de inventator.

Pe de altă parte, pentru evitarea paralelismului legislativ, aplicarea art. 4 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 exclude situații juridice reglementate prin alte dispoziții legale, precum art. 66 alin. (2) din Legea nr. 64/1991, în forma de la data intrării în vigoare a legii [art. 71 alin. (3) din lege, în forma din anul 2011], aplicabil din ianuarie 1992, care a prevăzut tocmai acordarea drepturilor bănești convenite inventatorilor pentru invențiile brevetate și aplicate anterior intrării în vigoare a legii, dar parțial recompensate sau nerecompensate până la acea dată. Nu s-a prevăzut abrogarea normei din Legea nr. 64/1991 și nici nu există vreun indiciu al eventualei corelații pe care legiuitorul ar fi urmărit să o creeze între norme al căror obiect de reglementare s-ar fi suprapus.

56. Prin decizia nr. 21A din 7 februarie 2013, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală, conflicte de muncă și asigurări sociale (menținută prin Decizia nr. 1.901 din 13 iunie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă), a fost confirmată concluzia primei instanțe în sensul că nu sunt incidente prevederile Legii nr. 214/2008, care a modificat Ordonanța de urgență a Guvernului 100/2005, deoarece reclamanta (coautor al invenției) nu are calitatea de titular de brevet, astfel că nu face parte din categoria persoanelor la care se referă art. 4 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului 100/2005.

Întrucât pentru situația inventatorului salariat (dreptul la brevetul de invenție aparținând unității) sunt aplicabile dispozițiile Legii nr. 64/1991, referitoare la drepturile patrimoniale convenite acestuia din exploatarea brevetului în funcție de aportul economic al invenției, s-a considerat că cererea având ca obiect drepturile patrimoniale convenite inventatorului pentru invenția nerecompensată sub legislația anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 64/1991, formulată în anul 2011, este prescrisă, față de art. 3 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, republicat (*Decretul nr. 167/1958*).

57. Prin Decizia nr. 2.369 din 25 septembrie 2014, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă a respins cererea întemeiată pe dispozițiile art. 4 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 și formulată împotriva statului român, pentru lipsa calității procesuale pasive.

S-a apreciat că doar persoana fizică/juridică ce exploatează abuziv invenția, fără consimțământul titularului brevetului de invenție — în speță, entitățile menționate în brevetele de invenție —, are calitate procesuală în cauză, și nu statul, față de împrejurarea că prin actul normativ cu caracter reparatoriu s-a condiționat recompensarea de exploatarea invenției în mod abuziv, fără consimțământul titularului.

58. În același sens, prin Sentința nr. 351 din 14 martie 2017 a Tribunalului București — Secția a IV-a civilă (definitivă prin Decizia nr. 236 din 28 februarie 2018 a Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă) s-a considerat că reclamantul nu a dovedit, în persoana fiecăruia dintre părțile chemați în judecată, îndeplinirea condiției de exercitare a acțiunii reparatorii conform Ordonanței de

urgență a Guvernului nr. 100/2005 și Legii nr. 214/2008, respectiv exploatarea abuzivă a invențiilor fără acordul titularilor persoane juridice recunoscute prin brevete.

59. Prin alte decizii irevocabile s-a apreciat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 nu este aplicabilă pentru brevete de invenție emise conform Legii nr. 64/1991, față de condiția din art. 4 lit. c) pentru exercitarea dreptului la acțiune ca brevetul de invenție să fi fost deținut în perioada 1945 — 1989. În acest sens s-au pronunțat deciziile nr. 5.638 din 21 septembrie 2012 și nr. 890 din 18 martie 2014 ale Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă.

60. După cum rezultă din examenul jurisprudențial relevant au fost respinse toate cererile întemeiate pe art. 4 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005, având ca obiect repararea prejudiciului rezultat din încălcarea drepturilor patrimoniale recunoscute autorului invenției prin legile adoptate în materie, încălcare decurgând din neacordarea drepturilor bănești convenite în această calitate până la data intrării în vigoare a noii legi a brevetelor de invenție, respectiv Legea nr. 64/1991.

61. Instanțele care au pronunțat soluția de respingere au reținut, în esență, că cerințele prevăzute de textul de lege în discuție sunt cumulative, astfel încât au apreciat că neîntrunirea uneia dintre condițiile de aplicare a normei este suficientă pentru respingerea cererii și face inutilă cercetarea celorlalte condiții. Această apreciere s-a reflectat în mod diferit în soluția adoptată din motivul valorificării unor apărări de fond sau a unor excepții procesuale diverse, invocate de părți sau din oficiu, în limitele investirii instanței de control judiciar.

62. Astfel, soluțiile au fost pronunțate în considerarea fie a neîntrunirii condiției ca reclamantul să facă parte din categoria persoanelor vizate de art. 4 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005, fie a lipsei calității procesuale pasive.

63. Constatările anterioare explică numărul redus de hotărâri judecătorești în care a fost valorificată aprecierea privind neîncadrarea autorului unei invenții în categoria persoanelor îndreptățite la măsurile reparatorii prevăzute de art. 4 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005, dată fiind abordarea acestei chestiuni ca reprezentând doar una dintre cerințele cumulative de aplicare a normei și față de limitele investirii instanței de control judiciar.

64. În verificarea cerinței privind noutatea chestiunii de drept, ce interesează admisibilitatea sesizării întemeiate pe dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, contextul relevant anterior este suficient pentru a se constata că această cerință nu este îndeplinită, atât timp cât problema de drept în discuție a fost dedusă judecării, iar instanțele i-au dat o anumită interpretare și aplicare la nivel jurisprudențial, chiar printr-un număr redus de hotărâri, cu atât mai mult cu cât acest aspect nu poate fi izolat de numărul scăzut al litigiilor întemeiate pe art. 4 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005.

65. În același timp nu se relevă necesitatea reinterpretării normei în absența unor elemente noi care să prefigureze o nouă abordare a chestiunii de drept, precum o modificare a contextului legislativ.

66. De asemenea, după cum s-a arătat, Legea nr. 214/2008, ce a introdus art. 4 lit. c) în corpul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2005, a intrat în vigoare în 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I (28 octombrie 2008), conform art. III din lege.

67. În raport cu prevederile art. 201 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Codului civil, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora prescripțiile începute și neîmplinite la data intrării în vigoare a Codului civil sunt și rămân

supuse dispozițiilor legale care le-au instituit, cererile similare cu cea aflată pe rolul instanței de trimitere puteau fi formulate înăuntrul termenului general de prescripție prevăzut de art. 3 din Decretul nr. 167/1958.

68. Astfel, față de momentul începerii activității Legii nr. 214/2008 se poate considera în mod rezonabil că norma a cărei interpretare se urmărește nu are aptitudinea de a genera o practică judiciară în curs de formare, care ar face necesară dezlegarea de principiu a chestiunii de drept.

71. Pentru toate aceste considerente,

## ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia — Secția a II-a civilă, în Dosarul nr. 6.273/85/2013/a1, pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

*„Dacă în categoria persoanelor vizate de art. 4 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 privind asigurarea respectării drepturilor de proprietate industrială, aprobată cu modificări prin Legea nr. 280/2005, cu modificările și completările ulterioare, sunt incluși doar titularii dreptului de proprietate industrială, adică titularii brevetului de invenție sau în această categorie se includ și inventatorii, chiar și în situația în care aceștia nu întrunesc calitatea cumulativă de titular al dreptului de proprietate industrială.”*

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 16 aprilie 2018.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

**GABRIELA ELENA BOGASIU**

Magistrat-asistent,  
**Elena Adriana Stamatescu**

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,  
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București  
și IBAN: RO12TREZ70050699XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București  
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,  
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.



5 948493 092964